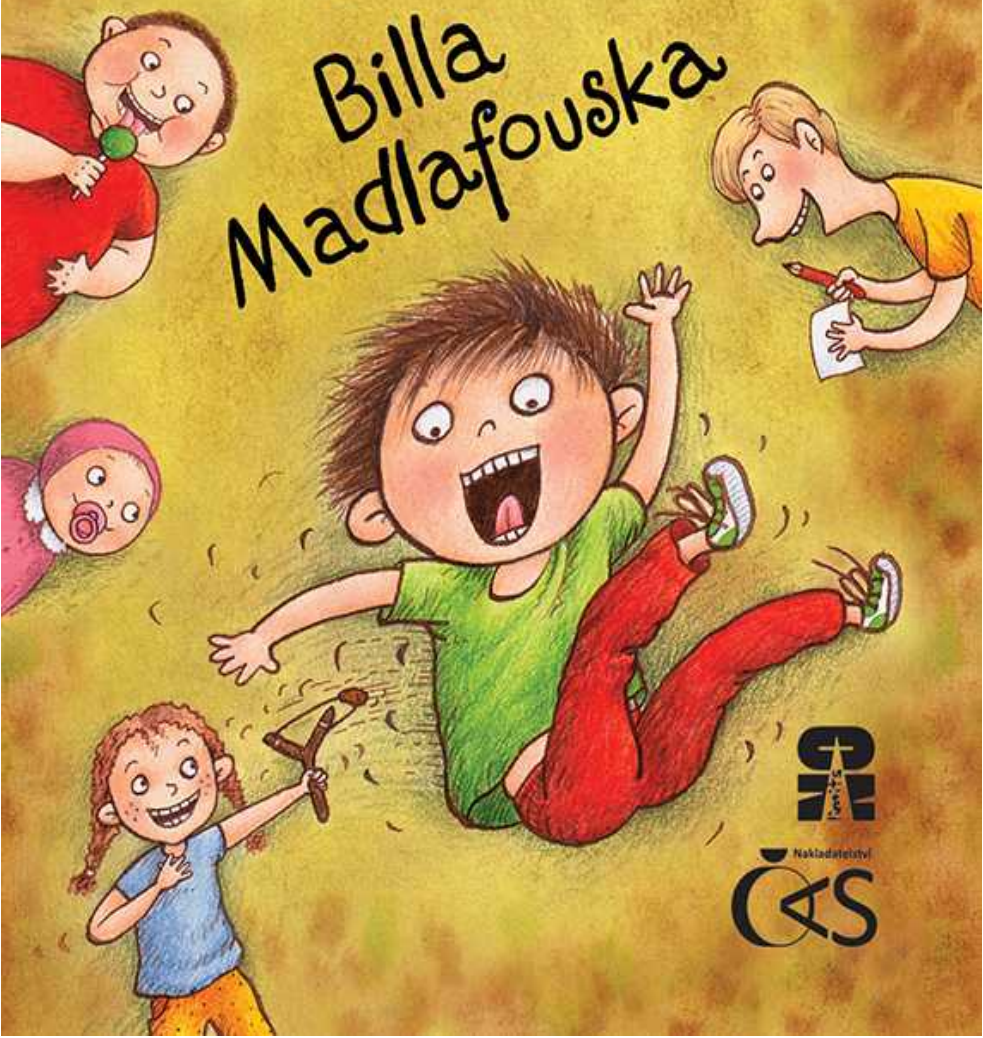

David Laňka

ilustrace Markéta Vydrová

DOBRODRUŽSTVÍ

Billa
Madlafouska

David Laňka

DOBRODRUŽSTVÍ

Billa
Madlafouska

ilustrace Markéta Vydrová

David Laňka

DOBRODRUŽSTVÍ

Billa
Madlafouska

© David Laňka, 2013

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2013

Preface © Josef Polášek, 2013

Illustrations & Cover © Markéta Vydrová, 2013

Layout © Nakladatelství ČAS, No Limits, Alena Laňková, 2013

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2013

© No Limits, www.nolimitsart.cz, 2013

ISBN 978-80-7475-020-5 (Nakladatelství ČAS)

ISBN 978-80-905397-7-8 (No Limits)

ISBN 978-80-7475-022-9 (ebook)

Předmluva

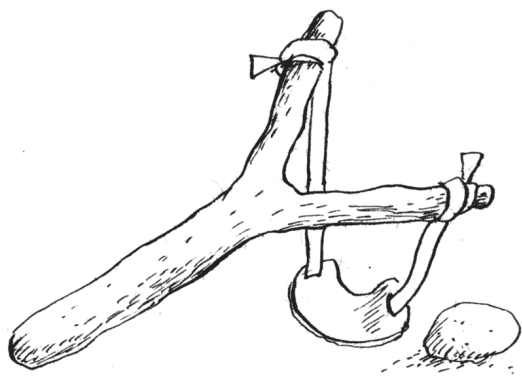
Myslím, že předmluvy se moc nečtou, a když čtou, tak nedočtou. Teda dle vlastní zkušenosti. Takže krátce, ať mi to dočtete.

Máme děti stejně staré jako hrdinové v této knížce. Četli jsme jim z ní. Poslouchaly, neodbíhaly myšlenkami, nenudily se, smály se.

Tak tedy – ať se vám hezky čte, tak jako se četlo nám a našim dětem.

Josef Polášek

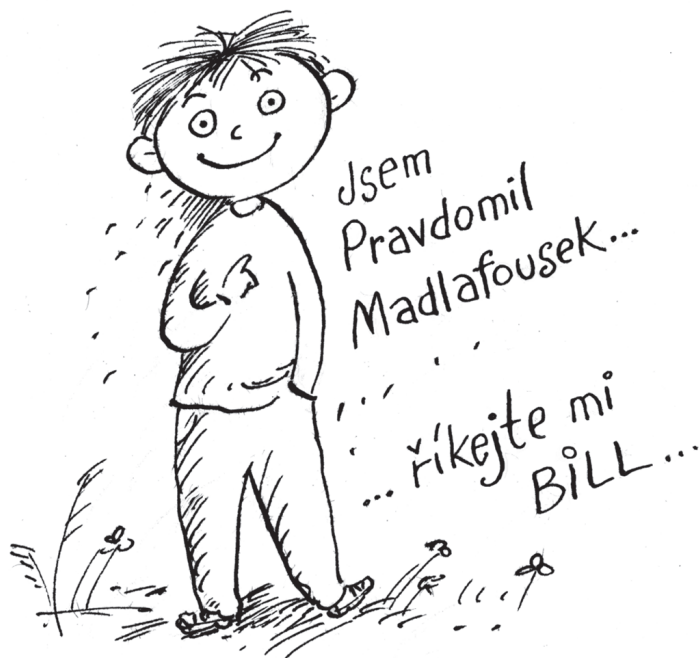
herec

Jak to všechno začalo

Ahoj, já jsem Bill a tohle je moje knížka. Teda ona to není tak úplně moje knížka, je vaše. Vy jste si ji koupili. Nebo vám ji koupili rodiče. Ale je to knížka o mně. Ačkoliv, ani o mně není. Je spíš o naší partě. O naší? Vy v ní přece nejste. Takže o mé? Jenomže to není moje parta. Je naše! Ach jo, v životě bych si nemyslel, že napsat knížku bude tak těžké.

„Pravdomile, Pravdomile, pojď už! Máš připravenou večeři!“ To na mě volá mamka. A proč na mě volá Pravdomile? Protože tak se jmenuju. Že jsem předtím říkal, že se jmenuju Bill? To jsem říkal. Abych vám to vysvětlil: Pravdomil se jmenuju, ale sami musíte uznat, že je to úplně příšerný jméno. Proto si říkám Bill. Podle jednoho kovboje z úplně skvělý kovbojky. Jenom už si nepamatuju, jak se jmenovala. Víم akorát, že ten kovboj byl železničář a přidal se ke kovbojům, co táhli prerií se stádem krav, ale protože se mu nelíbilo, že ostatní kovbojové nemají rádi indiány, dal se k indiánům. Zamiloval se pak do jedny indiánky a měli spolu malý indiánky (tím myslím děti, ne ty zákusky, co se prodávají v cukrárně).

Jenomže na mámu Bill neplatí a pořád mi tvrdošijně říká Pravdomile. Že prý se tak jednou jmenuju a nemám se za to stydět. Jenomže jí se to říká. Ona je Eva. Když na ni někdo zavolá: „Evo!“, tak to nechá všechny v klidu, ale když ona na mě zavolá: „Pravdomile!“, všichni se otočí, aby viděli, kdo má tak blbý jméno.

Táta to naštěstí vidí jako já a říká mi Bille. To jen někdy, když ho to popadne, mi řekne Billečku. Když jsme sami, tak to nevadí. Horší je, když mi to řekne před lidma, protože to potom vypadá, že mi říká blbečku. V ta-

kových okamžicích bych dal nevím co za to, aby mi řekl Pravdomile.

Bydleli jsme v Praze. Táta chodíval do práce brzo a přicházel pozdě. Máma pracovala doma a pořád někde telefonovala a měla toho telefonování už tolik, že když jsem na ni jednou z koupelny zavolal: „Mami?!“, protože jsem chtěl vědět, jestli si opravdu musím čistit zuby, když jsem si je čistil předevčírem, řekla mi: „Dobry den, tady Madlafousková, s čím vám mohu pomoci?“ Takže rodičů jsem si moc neužil a babičky a dědečkové byli moc daleko, než abych za nima po škole zašel, a kamarády jsem skoro žádný neměl, protože kamarádství se v Praze moc nepěstuje. Nepěstuje? To je, jako kdyby to byla nějaká kytky! Ale zní to dobře, že jo?

Jenže tohle všechno se změnilo v okamžiku, kdy mě jednou rodiče vzali na lodičky. Normálně jsme šli na takovej ostrov, tam si naši půjčili lodičku a pak nás do ní usadil nějaký pán v pruhovaným triku a se skleněným okem, co prý už mu několikrát vypadlo do řeky a on si tam teďka kvůli úspornosti dává duhovku, aspoň taťka to říkal, a pak nám podal dvě vesla a táta chvíli nevěděl co s nima, ale pak už na to přece jenom přišel, a tak jsme pluli po Vltavě. Říkal jsem si, jestli třeba rodiče nechtějí obeplout zeměkouli, všechna moře a oceány, což by mohlo bejt děsně zajímavý a dobrodružný a kluci ve třídě by určitě koukali na drát, kdybych jim

zítra řekl, že jsem obeplul svět, ale nechtěli. Jenom se na mě tak divně usmívali a mlčeli. Tak jsem se zeptal, co se jako děje, že mají najednou čas a ještě se smějou, a vtom táta najednou pustil vesla a chytil mamku kolem ramen a řekl, že čekáme miminko. Jo, rozumíte dobře. Miminko. A to se mě ani nezeptali, jestli nějaký chci. Normálně bych se asi naštvál a odešel do svého pokoje, ale to se na lodičce snadněji řekne, než udělá. Udělalo se mi smutno. Hezky si to naplánovali. Oni budou mít mimino, a já se o něj budu muset starat! Jenže kdo se bude starat o mě? Normálně jsem se tam rozbrečel. A maminka mě pohladila po vlasech a řekla tátkovi: „Vidíš, Jindřichu, já věděla, že z toho bude mít

radost.“ Ale tatínek věděl, že z toho radost nemám a že mě bude muset něčím uplatit, a tak se zeptal: „Bille, co bys chtěl?“ A já už to věděl. Měl jsem to rozmyšlený. Ale chvíli jsem naoko dělal, že o tom přemýšlím, než jsem řekl: „Chci psa. Velkýho. Chlupatýho.“ Táta řekl: „Tak jo,“ a já se rozesmál a měl jsem vážně radost, protože psa já vždycky chtěl. Mamka se vyčítavě podívala na taťku: „Tys ho uplatil, Jindřichu.“ Tatínek přikývl: „Uplatil, Evičko. Ale je šťastnej přesně tak, jaks to chtěla.“ A pak se chopil vesel a chtěl začít veslovat, ale najednou se vedle lodičky vynořila něčí hlava s potápěčskými brýlema na očích, která řekla: „To se, pane, dělá, mlátit slušný potápěče veslem po hlavě?!“, ale než stačil tatínek cokoliv říct, objevila se vedle té hlavy ještě ruka a stáhla tatínka pod vodu, což děsně rozesmálo maminku, takže můžu, myslím, napsat, že jsme v tu chvíli byli strašně šťastná rodina.

A za devět měsíců se narodila Božetěcha. Hrozný jméno, co? Já nevím, kam na ně máma chodí. Božetěše jsem začal říkat Kalamity Jane. Teda pokud mě pustila ke slovu, protože pořád jenom brečela, a když náhodou nebrečela, tak jedla nebo spala nebo si čůrala do plínek. Věděli jste, že holky neumějí čůrat rovně? Jsem pevně rozhodnutej, že až jednou Kalamity Jane vyrostete, tak ji to naučím. Aby mi nedělala ostudu, protože já jsem na škole rekordman v čůrání do dálky. Můj rekord je

tři metry. Kdybych čů-
ral křivě jako KJ, tak
si akorát tak po-
čůrám boty.

Když už byly
Božetěše asi čtyři
měsíce, šel jsem
se připomenout ro-
dičům, co jako bude

s tím slíbeným psem, a oni mi řekli, že ho dostanu,
hned jak se přestěhujeme. To se mi nelíbilo, o tom pře-
ce nebyla řeč. Slib je slib a sliby se mají plnit. Ale oni mi
řekli, že se stěhujeme z Prahy už za měsíc, protože KJ
má prý něco s dýcháním, a že musíme někam, kde je
lepší vzduch, aby se jí dobře dýchalo. Že prý kvůli tomu
pořád tak brečí. Přišlo mi jí líto, protože jsem si vzpo-
mněl, jak jsem jednou pod peřinou zkoušel, jak dlouho
vydržím bez vzduchu, a že to bylo vážně nepříjemný.

Jistý však je, že za měsíc přijely děsně velké auta
a všechny naše věci naložily a odvezly do města, kde to
vlastně všechno teprve začalo. Do Novýho Strašecí. Vů-
bec nevím, proč se to město tak jmenuje, když jsem tam
na žádnýho bubáka zatím nenarazil. Teda kromě starý-
ho Břízy, to je náš soused. Ten jako strašidlo vypadá,
ale jinak je to hodnej pán. Hned druhý den KJ přestala
brečet a začala se smát, táta si tam otevřel autobazar,

máma si celej den hezky zpívala a vůbec nezvedala telefony. A já? Hádejte! No jasně, já musel do třetí třídy. Ta proklatá škola vás prostě dožene všude. Ach jo.

Jak jsme se seznámili

To, že mě doma navlékli do obleku a pod krk mi připíchli motýlka, by ještě nebylo to nejhorší. Jenže naši mě šli i s KJ doprovodit před školu. Že by prý byli rádi se mnou při tak výjimečné události v mém životě. Pchá, jakápak událost?! Vždyť je to jenom škola! Když jsem seskočil z balkonu v prvním patře do hromady sněhu nebo když jsem poprvé dal spolužákovi pěstí, protože mi nadával, to byla událost! Ale to jsem našim nikdy říct nemohl, protože by to mohla být událost i pro můj zadek.

Před školou bylo narváno a všechny děti se tam znaly a žádné tam nebylo s rodiči. Aby taky jo, všichni rodiče totiž vědí, jak je to pro dítě potupný, když má doprovod, protože si pak připadá malý a neschopný, ale naši to nevědí a ještě ke všemu si neodpustili, aby se se mnou nerozloučili: „Měj se v té škole hezky, dávej tam pozor a nezapomeň, že tě máme rádi.“ Všichni se mi začali smát, aby taky ne, já bych se smál taky, ale takhle mi bylo do breku. Byl jsem znemožněnej ještě dřív, než jsem do tý školy vlezl. Ještě že KJ neuměla mluvit. Řekla mi jenom: „Blablaba,“ což jsem si přeložil jako: „Drž se, brácho.“

Právě jsem se v šatně přezouval, když si vedle mě sedl strašlivě tlustý kluk s pusou od omastku, v jedné ruce měl v umaštěném ubrousku rozkousaný řízek a v druhé okurku. „Ahoj, já jsem Kamil. Co máš k svačině?“ zeptal se mě a zakousl se do řízku. „Máma mi většinou dává chleba s paštikou,“ řekl jsem a nazul se do bačkor, co na sobě mají obrázky raket. Kamilovi zazářily oči, mlasknul si a začal vyzvídat: „A je ta paštika z vepřových, nebo z husích jater? Protože jestli je z husích jater, tak ty já strašně rád.“

A já už jsem věděl, že s Kamilem budeme kamarádi, protože já jím svačiny k smrti nerad a Kamilovi je budu

smět dávat a on si je vždycky rád vezme, hlavně proto, že máma uznává jenom paštiku z husích jater. Vtom ale kolem nás prošla taková holka s copama, co na sobě měla roztrhaný kalhoty, a mně se zdála nějaká divná, z kapsy jí trčel prak a píchla prstem do Kamila a mě zatahala za motýlka.

„Co tady děláš, Bůčku? Snad nám nechceš sežrat tady Babočku admirála?“ zeptala se Kamila, a protože on nic neříkal, tak jsem vstal a dal si ruce v bok. „Co si to dovoluješ, ty... ty... ty... jedna?!“ zeptal jsem se jako ten Bill v tý kovbojce, když si na něj dovoľovali jiný kovbojové. Ale ta holka se mě vůbec nelekla, což měla, jenom do mě šfouchla prstem, až jsem se posadil na lavičku, řekla mi: „Nevystrkuj tykadla, babočko,“ a odešla. Teda řeknu vám, sílu měla pořádnou, to bych do holky nikdy neřek, ale aby si nemyslela, že se jí nějak bojím, tak jsem jí řekl: „Nejsem žádná babočka, já jsem Bill,“ ale to až ve chvíli, kdy mě nemohla slyšet, protože jsem ji nechtěl naštvat. U tak silný holky nikdy nevíte, jestli by vám jednu nevrátila.

„Já jsem paní učitelka Nejezchlebová a budu vaše třídní,“ řekla paní učitelka Nejezchlebová a pokračovala: „Máme tady nového žáka, tak by se nám mohl představit.“ A ukázala na mě a já bych se byl nejraděj propadl do země, nebo do pekla, to je jedno, ale hlavně abych se

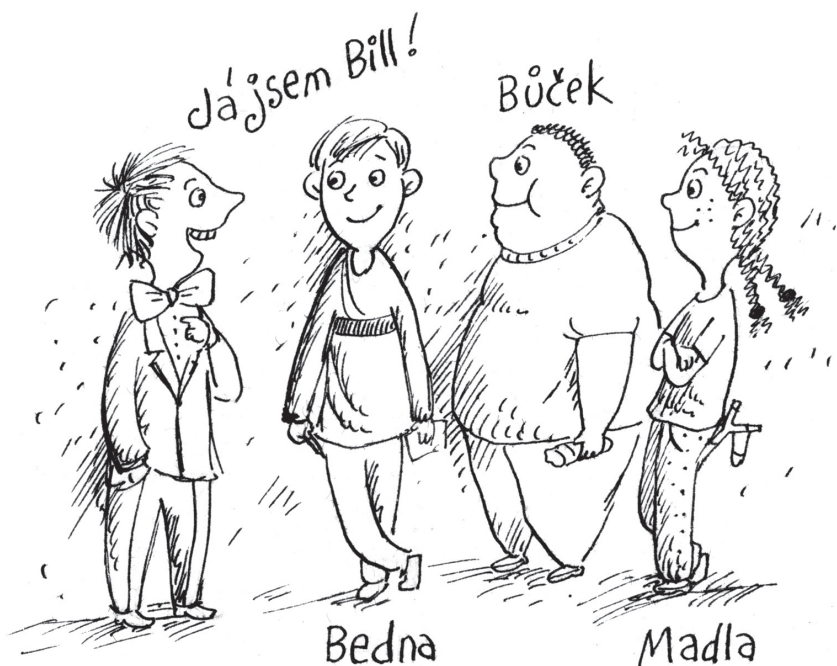
nemusel představovat, protože to je pokaždý stejný. Já se představím a všichni se pak půl hodiny smějou. „Já jsem Pravdomil Madlafousek,“ řekl jsem a všichni se pak půl hodiny smáli a plácali se do kolen, prostě jako blázni.

Jenom Kamil se nesmál. Ani nemohl. Seděl totiž vedle mě a pojídal právě můj chleba s paštikou z husích jater a spokojeně u toho pomlaskával. A když se všichni dost vynasmáli a napsali jsme si rozvrh hodin a dostali jsme všechny knížky, tak jsme šli zase do šaten, kde stál školník v modrém plášti, pod nosem měl kníra jako mrož a hulákal na nás: „Řvete tady jako paviáni, kdo to má poslouchat, vždyť by z toho jednomu praskla hlava, počkejte, až já si vás jednou podám, to budete ještě litovat, že jste si něco začínali se školníkem Vomáčkou, kterej je dobrák, ale nesmí se rozčítit!“ Ale nikdo ho nebral vážně a všichni se mu smáli, protože když někdo takhle vyhrožuje, tak to pak neudělá, to je jasný.

Právě jsem si zavazoval tkaničku, když mě něco štíplo do zadku, tak jsem se podíval, co to bylo, a nade mnou stála ta copatá holka a v ruce měla prak a smála se a povídá klukovi, co stál vedle ní: „Já ti to vždycky říkala, že Pražáci jsou úchylný. Pravdomil Madlafousek se nemůže jmenovat nikdo jinej než Pražák, totiž.“ A ten kluk vedle ní kývnul, jako že jo, že to je blbý jméno, a mě to naštvalo, protože tím urazili památku všech

Madlafousků, co na světě jsou, a tak jsem zatnul pěsti a řekl jsem: „Dejte si bacha, nebo vás budu muset zmlátit,“ ale ta holka mě přes ty pěsti plácla dlaní a hezky se na mě usmála, až se mi podlomily kolena, a řekla: „Co blbneš? Já jsem Madla a tohle je Bedna, a jak jsem si všimla, tak Bůčka už znáš,“ ukázala na Kamila, který si právě olizoval svoje mastné prsty.

„Já jsem Bill,“ řekl jsem a Madla řekla: „To je lepší,“ a pak mě zatahala za motýlka: „Sundej to, vždyť je to hrozný,“ a já ho sundal, protože to opravdu hrozný

bylo, a pak jsme šli všichni čtyři domů a Madla mi řekla, že jestli chci, tak s nima můžu bejt v partě, a já byl rád, a taky jsem zjistil, že všichni bydlíme kousek od sebe, což bylo vážně dobrý, protože se aspoň budeme moct vidět, kdy se nám bude chtít, a mamina mi nebude muset říkat, abych si dával pozor, až půjdu přes silnici, protože tady jsem přes žádnou silnici nemusel, byla tu jen taková cesta.

Když jsme se loučili, tak jsme si řekli, že se ve čtyři sejdem před samoškou, a Madla mi slíbila, že mě zavedou na nějaký strašně tajný místo a že budu čubrnět, protože něco takovýho jsem prý ještě neviděl, a Bedna mlčel a Bůček mi řekl, abych s sebou nezapomněl vzít nějakou dobrou svačinu a já řekl, že nezapomenu, a pak už jsme šli opravdu domů.

Tam mi maminka přichystala rajskou omáčku, tu já děsně rád, a tak jsem jí řekl, že ji mám rád, to jako maminku, a ona řekla, že ona mě taky, a KJ z postýlky zase řekla to svý: „blablabla“, a já myslím, že to mělo znamenat, že ona nás má taky ráda. Tak jsem si s ní chvíli hrál, byla roztomilá, protože pořád dělala strašně legrační obličej, ale pak už se blížila čtvrtá a já chtěl jít ven za Madlou a Bednou a Bůčkem a mamka mi řekla, že můžu klidně jít, ale KJ že budu muset vzít sebou, protože ona si musí jít nutně něco zařídit a malou prý s sebou brát nemůže. Tak jsem sebou fláknul o zem